

населението не може да бъде разпределено по равнище на смъртността на своите единици. Изследването на разликата между две средни равнища на общата смъртност чрез третирането на повъзрастовите коефициенти за смъртност като елементи на някакво разпределение ("структура") има формален характер и не може да доведе до никакви съдържателни изводи.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ Смятам, че е напълно неприемливо анализът на динамиката на смъртността (в контекста на двата демографски фактора, които се изследват) да се сведе до сравняване на статистически разпределения. Неприемлив е и посоченият метод за декомпозиране прираста на средната аритметична, прилаган в тази област. Резултатите, които се получават, са твърде формални и не показват тенденциите на промяна на повъзрастовата крива на смъртността, каквато е основната цел на демографския анализ на смъртността в динамика.

Чрез това декомпозиране се претендира да се решава задачата за отделянето на двете посочени влияния - това на "структурата" и това на повъзрастовата смъртност. Нещо повече, претендира се да се преодолее "условността" на стандартизираните коефициенти, използвани в класическия демографски анализ. Това обаче не е постигнато.

Няма да се спирам на други дискусийни проблеми в цитираните публикации (напр. математическия смисъл на представените в Христов, 2000б, с. 29 понятия "тримерна равнина", "точка-вектор" и др.), тъй като това излиза извън задачите и обема на настоящата статия.

Методите за измерване на разстояния между статистически разпределения заемат специално място в статистическия анализ, вкл. и в демографския: те се използват в случаите, когато не разполагаме с количествен израз на значенията на изучаваните признаци, а само с информация за честотите (абсолютни или относителни), съответстващи на (номинални) значения на тези признаци. В случаите, при които изследваните явления могат да се представят чрез числови признаци (а такива са повечето изследователски ситуации в демографията), здравият разум сочи като по-съвършени и по-информативни класическите методи на статистическия вариационен анализ. На негова основа са разработени в голямата си част както класическите методи на демографския анализ (представени напр. в Пресса, 1984; Вунш, 1997; Сугарев, Русев, 1994 и др.), така и по-новите математически и статистически демографски модели.

Ще припомня предупреждението на Ф. Милс (1968) по повод използването на статистическите методи.

"Статистиката е ефективен метод, широко приложим в управлението и научната работа... Говорим за статистическите методи като за оръдия или инструменти, което съответства на тяхната природа. Но